

ogsaa bruge det i oversørt Bøthning — Skole i Åstov; men hvad have Regeringsautoriteterne nu i Åringer gjort derved? Svækket dens Bøthning som Bølværet for Nationaliteten og stillet den saaledes den Dag i Dag, at den ikke kan være det i den Grad som alle uden Partihensyn burde gøre den til. Saa have vi nogle enkelte Latin-skoler, men jeg vil ikke paaftaa, at den Børn-undervisning har saadan Bøthning for den nationale Stilling, som efter de geografiske Forhold er betroet Sjælland, at jeg skal opholde mig videre derved. Naar man nu derimod som en lille Øprejsning for alt, hvad man har lagt i Kjøbenhavn, og hvad der altsaa nærmest hører Dørne til, lagde Landbohøjskolen med dens forstøllige tilhørende Anstalter øvre i Sjælland — jeg antager, at den hensigtsmæssigst burde lægges i Østjylland, for at de klimatiske Forhold og Jordbundsforholdene kunne stemme nær overens med Døernes — var der dog i Øjeblikket gjort noget. Gør man det modsatte nu, sætter man en Bøm for denne Tanke. Jeg vil indrømme, at der paa den nævnte Maade var gjort noget ikke uvæsentligt. Vi kunde faa en 15—18 Videnskabsmænd i mange forstøllige Fag til at virke der; vi kunde faa anlagt en Skole, som blev langt hensigtsmæssigere indrettet end dette, jeg havde nær sagt, Klubber, nogen Stude kan blive, selv om der anvendes 1 Million derude, og man vil med Skolen kunne forene et Mønsterbrug med Hensyn til Åger, Skov og Have, der kan forene dermed, selvfølgerig, de Forsøgs-laboratorier, som vi nu have liggende herinde, og som bør staa i nær Forbindelse med Undervisningen paa selve Landbohøjskolen. Og det vil ikke blot for den højest Undervisningsanstalt her i Landet for Landets vigtigste Erhverv, og for hvad dermed staar i Forbindelse, være Undervisningen til Gavn, men ogsaa paa flere andre Felter; thi den Undervisning, der gives paa Landbohøjskolen i mange andre Fag end dem, som vedkomme selve Landbohøjskolen, kan let ændres saaledes, at der gives Bøjledning for andre, der ville øve sig i disse Fag, end selve dem, der ville være praktiske Landbrugere eller Landbrugslærere. Jeg vil altsaa derfor betragte det som et væsentligt Gode for Provinsene og for i Virkeligheden at være af en væsentlig Bøthning for den højere Undervisning i den store Provins ej blot med Hensyn til Landbruget, men paa flere andre Felter. Det er mig ubegribeligt, at Regeringen er saa haardnakket der imod, som den hidtil har vist sig at være, og det er mig meget ubegribeligt, at denne

høje Ting, at ogsaa denne Provins' Beboere, hvis Løb og Net jeg taler om, gennem deres Talsmænd i den Grad, som Tilfældet har været ved tidligere Afstemninger, stille sig imod denne Tanke's Gennemførelse. Jeg kan jo saa sige mig, at det for saa vidt kan siges at være haabløst — hvis der da ikke skulde ske et eller andet — naar selv Sjællands Beboere gennem deres Repræsentanter, med Undtagelse af nogle enkelte, sætte sig haardnakket imod min Betragtning af dette Forhold. Jeg indrømmer, at det kan være en haard Nød at knække at rydde det op, som een Gang har ligget i Kjøbenhavn, og flytte det et andet Sted hen, hvor stærke Grunde der end kunde tale derfor. Det kunde være haardt at gennemføre, hvis vi 45 Folketingsmænd fra Sjælland paa Sjællands Bøgne bad om, at det skulde ske; men saa meget vanskeligere er det med den lidende Tilslutning, som den Sag, jeg nu har talt for gentagne Gange, hidtil har faaet. Men nu faar man jo i den Henseende at gøre, hvad man vil; jeg vil, som man siger, have min Ång fri og dermed min Samvittighed fri, for det fastslaa, at ogsaa denne Anstalt skal ligge i Kjøbenhavn, et Sted, hvor den efter sin hele Natur aldrig burde ligge. Saa faa De for nuværende og kommende Slægter være Ansvarer i saa Henseende. Jeg vil haabe, at der er flere end før, der stille sig noget velbilligt lige over for denne Tanke, skønt jeg godt vil indrømme, at det nu en Gang er saaledes, at de, der virke ved Skolen her, ja maaste ogsaa mange af de unge, ville sige: Det er behageligere at blive i Hovedstaden. Hovedstaden har jo en forunderlig magnetisk tiltrækkende Kraft. En Pensionist, der har 800 År. i Pension, og som, efter hvad man skulde synes, kunde leve under rolige, gode og vante Forhold, hvor han er vant til at leve, stifter af til Kjøbenhavn eller — om han ikke kommer helt herind — til Frederiksberg. Det er nok naturligt, at de mange, mange Mennesker og Familier, som ere knyttede til denne Skoles Virksomhed, ogsaa kunne have den samme Betragtning, at Kjøbenhavn er dejlig — jeg vil ikke søje Slutningen til, for det passer ikke saa lige for alle dem, der bo i Kjøbenhavn — men lad os sthe disse Hensyn til Side. Vi kunne saa meget mere gøre det, som jeg holder mig overbevist om, at selv om saadanne Følelser og Bevægelser kunne opstaa hos adskillige af dem, saa bryder den ægte Videnskabsmænd, den, der er hengiven for den Stilling, han har for Staten ved en saadan Skole, over tvært med saadanne Følelser og siger: Jeg er paa den Plads, hvor